

Prædiken til 10. søndag efter trinitatis Matt. 11, 16-24

Kan I huske dillen for et par år siden, hvor så mange mennesker gik rundt omkring med deres mobiltelefoner, som var de på jagt efter noget? De var på jagt, - på jagt efter pokemon'er. Pokemon'er var tilsyneladende nærmest overalt, selvfølgelig ikke så man kunne se dem eller snuble over dem. Men man kunne se dem på sin mobiltelefon, hvis man vil spille spillet. Man kunne finde dem og knipse dem og derved fange dem. Det var ganske sjovt fundet på og blev den helt store dille. Det blev omtalt i medierne, og det var sjovt at iagttage, hvordan den ene og den anden gik rundt med blikket dybt koncentreret i mobiltelefonen, og det ikke for at tjekke facebook eller twitter, men for at fange små pokemons. Og det var alle aldre. Børn med deres forældre, unge. Ja, det slog virkelig an en lang overgang. Så var der selvfølgelig også alle dem, der brokkede sig over det der nye påfund. "Var det ikke farligt at gå rundt sådan på må og få, kan man ikke hænde at gå ud foran en bil og komme galt af sted, når man har næsen så dybt nede i mobilen? Eller hvad hvis folk går ind på steder, man ikke har adgang til? Hvis pokemonerne har forvildet sig ind på en byggeplads eller en kirkegård, hvad så, osv. osv. Og

hvad skal det nu også til for?" Der er altid nok at brokke sig over, og her var der åbenbart et spritnyt hit at blive sur over. Man kunne jo også vende det om og sige: "Det er da en vældig god idé. Endeligt et spil på mobilen, hvor folk kommer ud af huset og kommer rundt i naturen for at jage de her pokemoner. Det er da meget bedre end at sidde på et værelse og skyde den ene og den anden ned i et voldeligt spil på computeren i timevis. Og det var også et socialt spil, man var sammen om det. Endelig en god måde at bruge sin mobiltelefon på. Her var alle inviteret til at spille med, lege med og komme ud i Guds frie natur og have det sjovt og se sig om.

Det er altid nemt at være mavesur og brokke sig og tage glæden fra andre. Som Anton Berntsen så elegant behandler det i sit digt om "Mi nååbo, Pe Sme", digtet hvor hvert vers ender med Per Smeds mavesure sætning: "Hwa nøtt er et te?"

Når jeg går i min have, skriver Berntsen, og jeg glædes ved blomsterne, så kommer min nabo, og spørger "så håånle: Hwa nøtt er et te?"

Musik a no ålti så godt hå ku' li',
å sommeti a nynner en kjøen melodi,

men træffer et så, te a mødde Pe Sme, han spør, som han plejjer: ”Hwa nøtt er et te?”

Når jeg glædes ved fuglesang, tænker Per Smed på føden og klæderne, - og fuglesang: ”Hwa nøtt er et te?”

Men så slutter den lyse og livsoptimistiske digter af:

A tøgges ett, verden wa te å hold ud, hwes ett åld de kjønn wa wo giwwen a Gud; men tænk, om wo juer wan skavt a Pe Sme, så trow'r a, de kjønn håd ves ålde wan te!

Vi skal glemme vores mavesurhed, det giver også sådanne nogle grimme opstød, og vi skal ikke tage glæden fra andre mennesker, og vi skal ikke til alting spørge: ”Hwa nøtt er et te?” Hvis alting skulle være til nytte, hvad så med giraffen og søkoen, eller blomster og ukrudt, hvad med kunst og litteratur, hvad med kærlighed og omsorg for de svage? Uha, der er meget, der ikke er direkte til nytte og skaber økonomisk output, men kun er til glæde.

I dagens evangelium vender Jesus sig mod de mavesure og brokkehovederne, dem der kun kan se det forkerte og er så selvfede og alvorlige om alting og fuld af kritik mod andre, ja, som netop kvæler glæden og begejstringen.

”Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke”, siger Jesus. Så nævner han Johannes Døbereren som den strenge asket. Han, som levede i ørkenen og var en alvorsmand om nogen. Nej, han var for meget for de mavesure, han

må være besat, var dommen over Døbereren. Og så kom Jesus selv. Han var i den anden grøft, syntes de mavesure. Han fastede ikke, han spiste og drak og var ven med toldere og syndere. ”Hvor er vi henne?” spurgte de mavesure så. Og da Jesus fik flere og flere tilhængere, da flere og flere bakkede op om hans syn på forholdet til Gud, ja, så måtte de mavesure reagere. Han måtte slås ihjel, han måtte gøres tavs, hvad kunne det ikke ende med?

”Hvad med en mellemting?” kunne man spørge. Den gyldne mellemvej, som vi siger. En mellemting mellem den voldsomme asket Johannes Døbereren og så på den anden fløj Jesus, der tog imod syndere og toldere og både spiste og drak og ikke tog sig af de mange regler om renhed og om, hvad man ikke måtte på sabbats- på hviledagen. Skulle man ikke gå de mavesure farisæere og skriftkloge lidt i møde ved at vælge den gyldne mellemvej?

Nej, vi skal ikke vælge den gyldne mellemvej, siger Jesus. Vi skal begejstres, vi skal danse, vi skal glædes over Guds fantastiske skaberværk, og vi skal ikke mindst glædes og begejstres over, at Gud valgte at sende sin søn for at sige til os, at vi *er* benådede, vi *er* elskede, vi *er* accepterede, som vi er, ja fordi vi er. For at sige, at vi alle er Guds børn, også selvom vi kvajer os og dræber glæden i os og omkring os, så lyder ordet igen og igen til os: ”Du er min, du er elsket, du er tilgivet. Se op, se ud. Grav ikke endeløst i din egen navle. Vær ikke fortvivlet, vær ikke modløs. Og vær ikke mavesur, der er jo dog så meget at glædes og begejstres over, at der er al mulig grund til at danse”.

Vi skal ikke vælge den grå, triste mellemvej. Vi skal begejstres. Og grunden, Jesus anfører, ligger i sætningen: ”Visdommen har fået ret ved sine gerninger”. Jesus viste ved sine mange gerninger, at Guds kærlighed er ødsel, grænseløs ødsel. Han helbredte hver den, han mødte på sin vej uden at kræve noget forud og eller noget til gengæld. Han talte om Gud som den fortabte søns far, der spejder efter den mistede søn, selvom han havde vist sig som en ussel og egoistisk person, der blot krævede uden at give til gengæld. Da han kommer hjem uden en krone på lommen, tager faderen imod ham med åbne arme og uden et eneste bebrejdende ord og uden nogen straf eller krav om ikke at gøre det en anden gang. Ja, ifølge Jesus gør Gud mere end det: Gud er også den far, der går ud til den mavesure, selvretfærdige storebror og prøver at nøde ham indenfor til festen. Jo, visdommen har fået ret ved sine gerninger. Ja, så langt at Jesus ville vise for os alle, at han er stærkere end synden og døden, og det var han villig til at ofre sit eget liv for.

Der er nok at glædes over. Det er nok at blive begejstret over. Vi er grænseløst benådede. Der er ingen gylden mellemvej mellem Gud og os. Her er det fuldt ud og totalt, kun kærlighed og fuld overbærenhed, ja endda evigt liv.

Ja, ja, kunne der alligevel komme et surt opstød. Der er meget at glædes over, men der er så sandelig også meget at bekymres over. Hvad med de forfærdelige terroranslag, der nærmest er blevet en daglig foreteelse? Vi kan jo snart ikke vide os sikre nogle steder. Helt uskyldige mennesker ram-

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

mes. Ikke kun i de større byer, men også i små ellers så fredelige hjørner af Europa. Og som eksperterne forudsiger det: det vil ikke ophøre. Der er mange terrorister derude. Rundt i blandt os, og man kan kun frygte for, hvornår og hvor det vil ramme os her i Danmark. Ja, man hævder, at det ikke er et hvis, men et spørgsmål om tid. Hvordan skal en begejstring over livet og skaberværket reagere overfor en sådan blind ondskab? Er det måske ikke netop til at blive mavesur og indædt over? Jo, det er det måske nok. Men det er jo ikke løsningen.

Svaret på terroren er ikke at opgive det gode liv og glæden over at være til. Vi giver terroristen det sidste ord, hvis vi begynder at blive bange for at komme ud, bange for at rejse ud og opleve nyt. Og vi gør ikke os selv en tjeneste, hvis vi bøjer af for det, vi tror på og det, vi mener, er det rigtige for ikke at støde terroristiske bevægelser rundt om. Der er nogle, der vil omstøde vores demokrati. Der er nogle, der vil underminere vores opfattelse af, hvad ligeberettigelse er. Der er nogle, der vil sætte vores trosfrihed ud af kraft. Og vel er det bekymrende, men vi skal ikke bøje nakken og opgive det, vi tror på, det, vi mener, er det rigtige. Og vi skal ikke begynde at tro på, at de onde kræfter får overtaget. For det gør de ikke. Med kristendommen er vi givet den faste tro på, at det gode sejrer til sidst, at kærligheden og omsorgen, tilgivelse, frihed og respekt for andre er så meget stærkere end de onde kræfter, der vil trække i den anden retning. Vi skal rette ryggen og sige, at vi vil lysets kræfter og med fasthed i blikket og tro på kærligheden stå mørkets kræfter imod. Og

vi skal fastholde glæden, også når det ser sort og truende ud, ja netop dér er det vigtigst at fastholde glæden og troen, for det er det stærkeste våben mod mørkets kræfter.

Vi kan ikke være sikre på, at onskaben ikke kan ramme os, men vi kan være trygge i faren, Guds kærligheden kan aldrig berøves os, og Guds kærligheds ord og tilsagn om det evige liv får altid det sidste ord.

Amen

Henrik Oest
Helligåndskirken, Aarhus

Salmer:
3, 308, 592, 49, 474, 11